

Jean Genet

Visat núm. 9

(abril 2010)

por Montse Samper

Jean Genet (París, 1910-1986). Reconegut com un dels autors més importants del segle XX, les seves obres expressen una profunda simpatia vers els desheretats i marginats de la societat, sempre exposats a la delinqüència i la mort. Tot i que, en principi, els seus textos es consideraren pornogràfics, molt aviat Genet fou definit com un existencialista preocupat pels problemes de la identitat i l'alienació.

Passà bona part de la seva joventut empresonat, acusat de robatori i prostitució homosexual, i fins i tot fou condemnat a mort. Durant la seva estada a la presó escrigué diversos llibres, i el seu creixent prestigi literari mogué un ampli grup d'escriptors francesos a demanar la seva alliberació, que li fou concedida, finalment, el 1948. Entre les seves novel·les destaquen: *Nostra senyora de les flors* (1944), obra autobiogràfica que parla de l'homosexualitat i els baixos fons de la societat, *Diari del lladre* (1949), *El miracle de la rosa* (1951) i *Pompes fúnebres* (1953), novel·les caracteritzades, com tota la seva prosa, per una gran quantitat d'imatges líriques i per l'ús del llenguatge propi de la classe baixa.

Simpatitzant del teatre de l'absurd, s'hi inicià amb la seva primera obra teatral *Les criades* (1947). En aquest gènere, Genet acostumava a utilitzar l'intercanvi de papers i la inversió entre el bé i el mal per tal de posar èmfasi en la falsedat dels valors socials i polítics. Com a exemples d'aquesta tendència escrigué *Estricta vigilància* (1949), *El balcó* (1957), *Els negres* (1959) i *Els paravents* (1961).